

Dopberättelser

"En pionjär är någon som är den förste att göra något", sa mamma.

Noelle Lambert Barrus
(Bygger på en sann berättelse)
Det här hände i USA.

Mary snurrade runt och beundrade sin vita klänning i spegeln. Det var samma klänning som hennes mamma hade haft på sig när hon döptes. Gammelfarmor Marluce hade sytt om den så att den passade Mary. Nu kunde Mary ha på mig den sig på sitt eget dop!

"Du är jättefin!" Mamma tog Marys hand och snurrade runt henne igen.

Mary fnissade. "Kan jag ha på mig den hela dagen?"

"Låt oss spara den till ditt dop så att den förblir ren och fin, okej?" sa mamma.

"Okej." Mary skulle döpas när hon fyllde åtta, och hon hade förberett sig ett tag nu. Hon hade gått i Primär, läst skrifterna och till och med varit med på sina vänners dop. Men hennes födelsedag verkade ändå vara så långt borta!

Mary kurade ihop sig intill mamma i soffan. "Mamma, hur gammal var du när du döptes?"

"Jag var 16 år."

"Wow! Varför väntade du så länge?"

Mamma drog Mary intill sig i en varm kram. "För att jag inte kände till Jesu Kristi återställda kyrka förrän då. Men jag började gå på kyrkans aktiviteter med några vänner. Och ju mer jag lärde mig, desto

mer ville jag döpas!"

"Varför då?" frågade Mary.

"För att jag ville ha en evig familj." Mamma pekade på bilden av templet som hängde ovanför dem. "Jag fick veta att jag en dag kunde beseglas till min familj i ett tempel för evigt. Att ha en evig familj var min dröm. Och dopet var första steget! Nu går min dröm i uppfyllelse."

Mary log. "Du har pappa, Mallory och baby Maeva! Och mig också, så klart."

Ja, så klart. Och mormor Angela."

"Döptes mormor med dig?"

"Hon väntade några år. Men varje gång vi körde i närheten av ett tempel tyckte vi om att stanna till och titta på det."

Mary tänkte på att mamma och mormor brukade titta på tempel tillsammans. "Och pappa då? Hur gammal var han när han döpte sig?"

"Han var 11 år."

"Och han bodde i Brasilien då?"

"Det stämmer", sa mamma. "Det finns människor i hela världen som lär sig om Jesus och dopet. Många av dem är pionjärer."

"Pionjärer?"

"En pionjär är någon som är den förste att göra något", förklarade mamma.

Mary tänkte på det. "Som du som var den första personen i din familj att döpas?"

Mamma nickade och log.

Just då kom pappa in i rummet och trängde sig ner i soffan.

"Pappa, var du en pionjär för din familj?"

"Det kan man säga. När jag hade döpts fick jag

veta att farmor Rosimere redan var medlem i vår kyrka! Men hon hade inte gått dit på flera år."

"Va? Vad hände?"

"Jag började gå i kyrkan. Sedan började mina bröder gå, sedan farmor Rosimere också. Till och med gammelfarmor Marluce blev medlem!"

Mary föreställde sig hur pappa gick i kyrkan själv och sedan tog med sig fler från sin familj.

"Wow", sa Mary. "Jag tycker om att höra era berättelser. De gör att jag vill döpa mig ännu mer."

"Tack för att du ställde alla de här frågorna, Mary", sa pappa. "Får vi fråga dig en sak nu?"

Mary nickade. Vad skulle de fråga?

"Varför vill du döpa dig?"

Mary tänkte på vad hon lärde sig av skrifterna och hur hon kände sig i kyrkan. "För att jag vill följa Jesus och vara med min familj för evigt."

Både mamma och pappa log och Mary kastade sig över sina föräldrar och kramade dem. "Jag kan knappt vänta!" ●

ILLUSTRATIONER: TAMMIE LYON

